

[Hans Jacob Sørensen.]

en Kendsgerning, nemlig at Statsbanerne har for mange Folk i deres Tjeneste, og at vi ikke vilde være med til, at Ministeren skal kunne frigøre sig for en Del af disse. Jeg maa sige, at den Opfattelse er ganske fejlagtig, og hvis Ministeren vil læse igennem, hvad jeg har sagt ogsaa netop ved denne Lejlighed, saa vil han se, at jeg har ikke paa nogen Maade prøvet paa at ville bortforklare Ministerens Ret til at frigøre sig for overtalligt Personale. Det er ogsaa rigtigt, som Ministeren sagde — og det fremhævede jeg, — at denne Ret havde han, da vi havde det andet Forslag til Behandling i Oktober Maaned, men jeg føjede til gentagne Gange under den Forhandling, der da blev ført, at vi kunde ikke anerkende, at Ministerens Fremgangsmaade med Hensyn til Anvendelsen af denne Bemyndigelse var den rigtige. Jeg tillod mig den Gang, som jeg har tilladt mig det i Dag, at pege paa de Veje, som vi mente, Ministeren burde gaa frem ad.

Nu siger Ministeren, at der kan ikke drages Sammenligning mellem det, der skete i 1927, og saa det, der sker nu, for Ministeren mener, at det, der skete den Gang, var noget helt forfærdeligt overfor Tjenestemændene, hvorimod det, der sker nu, er noget ganske anderledes lemfældigt. Jeg tror imidlertid, at naar Ministeren indtager et saa forskelligt Standpunkt overfor de to Kendsgerninger, det, der forelaa den Gang, og det, der foreligger nu, saa er det, fordi Ministerens Stilling den Gang til hele Afskedigelsesspørgsmaalet var en helt anden, end den er nu, og jeg maa ligesom det ærede Medlem Hr. Korsgaard mene, at det er ganske umuligt for Ministeren, hvis han igen vil undersøge de Udtalelser, som han fremsatte i 1927, blot at finde det mindste i Retning af, at han den Gang, overfor den daværende Trafikminister Hr. Stensballe, pegede paa en Vej frem, som Hr. Stensballe kunde være gaaet ad fremfor den, han vilde gaa.

Nej, den Gang stod det — som jeg ogsaa citerede i min første Tale — for den nuværende Minister saaledes, at de Folk, der een Gang var antaget i Statens Tjeneste, de skulde, naar ellers de opfyldte deres Forpligtelser, have Ret til at blive i denne, indtil de faldt for Aldersgrænsen. Men jeg har tillige med ikke ringe Interesse lagt Mærke til, at den højtærede Minister, ikke blot i Dag og ved denne Lejlighed, men ogsaa forleden Dag, var ved at omskrive Sætningen i Statstjenestemandsløven: „Som Statstjenestemand anses enhver, der varigt og som Livsgerning har Ansættelse i Statens Tjeneste“ til „har haft Ansættelse i Statens Tje-

neste i en længere Aarrække“. — Der er en saa stor Forskel mellem Ministerens Opfattelse af Tingene den Gang og Tingene, som de er nu, at Ministeren vil faa mere end vanskeligt ved at bygge Bro over mellem disse to forskellige Opfattelser.

Maa jeg endelig sige, naar vi nu taler om dette Spørgsmaal, hvem Staten har Ret til at afskedige: Det er dog en Kendsgerning, at vil man fremme Økonomien indenfor de forskellige Statsvirksomheder, ja, saa maa man ogsaa bruge den Ret, som Tjenestemandsløven giver til at skelne mellem fast antagne og ikke fast antagne, mellem pensionsberettiget og ikke pensionsberettiget Personale. Vi var ogsaa i Lønningsskommissionen af 1929 enige om, at vi netop maatte aabne Vej for Staten i Retning af i en Aarrække at kunne frigøre sig med Hensyn til Pensionsforpligtelser overfor Personalet, idet vi satte ind i denne Lov, at først naar en Tjenestemand havde været i Statens Tjeneste i 5 Aar efter det fyldte 30te Aar, er han pensionsberettiget.

Jeg tror, Ministeren vil give mig Ret i, at var man i 1921—22 og var man i 1927—28 gaaet frem ad de Veje, som Ministeren nu gaar frem ad, saa vilde man den Gang for det første have mødt en meget afgjort Protest fra Ministerens Side imod, at man gik de Veje — det tvivler jeg ikke om —, men saa vilde det dernæst ogsaa have ført med sig, at den Pensionsbyrde, Statsbanerne maa svare til, vilde have været betydeligt over de 7 Mill. Kr., som Pensionsbyrden allerede nu opgøres til, og derigennem vilde Statsbanernes Underskud, som jo desværre er voksende igennem de senere Aar, være blevet endnu større. Naar alt kommer til alt, saa er den Form, Ministeren her har valgt for Afskedigelser, den, der medfører størst Vækst i Pensionsbyrderne. Det vil jo ogsaa give det Resultat, at de forventede Beparelser vil blive forholdsvis ringe, idet Pensionsudgifterne for Statsbanerne yderligere vil vokse.

Med Hensyn til det Spørgsmaal, der har været særlig stærkt fremme her, og som jeg ogsaa har tilladt mig at pege paa, nemlig at Ministeren gennem administrative Bestemmelser saa stærkt rokker ved Tjenestemandsløvens § 53, vil jeg sige, at jeg stadig forudser, at det, der her er sket, vil kunne medføre betydelige Konsekvenser. Jeg er bange for, at den højtærede Trafikminister maaske paa andet Omraade indenfor sin Administration vil kunne komme til at staa overfor Fristelse til at gaa den samme Vej for at skaffe Muligheder for at komme af med overtalligt Mandskab, og